

Kto by nepoznal Imriška?

Naša folklórna skupina OBSTRÉZE organizuje pravidelné stretnutia s Pezinčanmi, so všetkými tými, ktorí radi spievajú a spomínajú. Spočiatku to boli iba také nesmelé pokusy, akože „o čom to asi bude“. No neskôr, na naše veľké potešenie sme sa mnohí rozrozprávali a tak vznikli z toho celkom milé spomienkové zážitky. Hovorili sme už o našom detstve, o slávení Vianoc v rodinách, o pekných vzťahoch úcty detí k svojim rodičom. Ďalej aj o tom, ako sa v Pezinku veselo trávil fašiangy a neskôr Veľká noc.

A práve v súvislosti so zvykmi šibačky niekto spomenul Imriška, ako významného pezinského šibača a ochutnávača dobrých koláčikov pezinských gazdiniiek. A zrazu sa otvorila pekná téma, kto to vlastne Imriško bol. Starším pezinským osadníkom to azda netreba ani napovedať. Veď Imriško bol známou osobnosťou nášho mesta široko-ďaleko. Pezinok za čias nášho detstva vyzeral samozrejme celkom inak. Všade bolo dosť miesta, iba sem-tam prefrčalo mestom nejaké auto. Tak sme Imriška videli už zďaleka, ako sa k nám svojou kolísavou chôdzou blíži. My sme mu utekali naproti, celí šťastní, že ho vidíme.

Každý z nás mal pre neho už pripravenú otázku, každý rovnakú. „Imriško, ako sa volám? Kedy som sa narodil? Kde bývam? Napíšeš mi list? Prídeš ma domov navštíviť?“ A Imriško statočne odpovedal každému, aj keď nás, zvedavcov, ktorí sa radi zahrávali, bolo veľmi veľa. Každý ale od Imriška dostal pekné meno. Jeden bol orechový slíž, iný maková parená buchta, marhuľová marmeláda, alebo modrý hyacint. Imriško o každom z nás vedel, kedy sme sa narodili, aké je naše skutočné meno a adresa. A nosil nám aj krásne listy, v ktorých bolo pre nás veľa poetických, kvetinových, záhradníckych a gastronomických vyznaní. Imriško nám nosil aj časopisy, ak sme si ich u neho vyžobrali. Rád cestoval a poznal cestovný poriadok celej bývalej republiky. Teda bol aj spoľahlivým informátorom o všetkých dopravných spojoch, na ktoré si človek čo i len pomyslel. Ale najväčšou Imriškovou hodnotou bolo, že mal ľudí, najmä nás, deti, veľmi rád. A my sme mali zase radi jeho.

Bratislava má svoju postavičku Schöne Náciho, ktorý si každého uctil a vážil. Aj iné mestá majú svoje milé symboly. Neskúsili by ste sa zamyslieť, predstaviteľa

mesta, či by si aj náš Imriško nezaslúžil malú spomienku na neho v podobe nejakého výtvarného diela? A čo tak, umiestniť to niekde na pekné miesto, napr. v parku, ktorý je naozaj oázou pokoja a radosť, pri jazierku s kačkami? Veď Imriško, vo svojom večnom zelenom hubertuse, alebo neskôr v

tesnom baloňáku, s typickým držaním ruky za chrbtom, by si tiež zaslužil úsmevnú spomienku zato, že všade kde sa objavil, rozdával radosť a dobrú náladu. Možno by mamičky a babičky s deťmi na prechádzkach v parku inšpiroval k niečomu podobnému. Čo vy nato?

Ing. Eva Jamborová, Obstrléze

Jar v Zámockom parku.

Snímka (mo)

REKLAAMA